

Bibliaóra – 2022.április 22.

Előfóhász: „Láss munkához, az Úr legyen veled (IKrón 22,16b).” Ámen.

Ének: 236. dicséret: „Mindenek meghallják, és jól megtanulják...”

Előíma:

Nagy reménységgel, hitünk gyümölcseivel jövünk Eléd, Feltámadott Urunk, és köszönjük Neked, hogy újból lehetőséget nyújtasz arra, hogy egymás hite által épüljünk. A Te életed áldás, a Te szolgálatod bőség, a Te ígéreted valóság, és mi mégis a romlás és a pusztulás erőit látjuk magunk előtt. Közbenjáró Krisztusunk, Egyetlen váltságunk, kérünk, légy a mi oltalmunk, akkor amikor tanácstalanok vagyunk. Találj meg bennünket, nyerj irgalmat, szent Atyánk előtt, hogy mindig Téged lássunk, Veled éljünk, Neked szolgáljunk, mert Általad minden megoldódik. Minden a Te elevenségedről tesz bizonyosságot, fák, füvek, lombok zöldülnek, csak mi nem tudunk szárba szökkeni, menni, tenni és venni, csendes szolgáló életet élni. Kérünk, jöjj, és ints Igéd által, szorgalmazd a megjobbítást életünkben, hogy szárba szökkenjen a mi gyarló életünk és Neked énekelve induljon el az engedelmesség útján. Hadd dicsőítsünk Téged most és mindörökké. Ámen.

Ószövetségi alapige: Sámuel II. könyve 16,15-23

„Absolon és az egész izráeli hadinép megérkezett Jeruzsálembe. Vele volt Ahítófel is. Amikor az arki Húsaj, Dávid barátja bement Absolonhoz, ezt mondta Húsaj Absolonnak: Éljen a király! Éljen a király! De Absolon ezt kérdezte Húsajtól: Hát csak ennyire vagy hűséges a barátodhoz? Miért nem mentél el a barátoddal? Húsaj ezt felelte Absolonnak: Azért nem, mert én azé leszek, és annál maradok, akit az Úr és ez a hadinép meg az összes izráeli választott. Másodszor pedig: kinek szolgáljak én, ha nem az ő fiának? Ahogyan apádat szolgáltam, ugyanúgy foglak téged is. Absolon ezt mondta Ahítófelnek: Adjatok tanácsot, hogy mit tegyünk! Ahítófel ezt mondta Absolonnak: Menj be apád másodfeleségeihez, akiket itthagytott a palota őrzésére. Ha meghallja egész Izráel, hogy meggyűlöltetted magad apáddal, annál inkább fölbátorodnak mindazok, akik veled tartanak. Így hát sátrat vontak fel Absolonnak a háztetőn, Absolon pedig bement apja másodfeleségeihez egész Izráel szeme láttára. Abban az időben olyannak tartották Ahítófel tanácsát, amit adott, mintha Isten szavát kérdezték volna meg. Ilyennek tartotta Ahítófel minden tanácsát Dávid is, Absolon is.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

15. vers

Absolon megszerezte a maga számára az egész izraeli hadinépet. Izráel férfiai mellette voksoltak. A katonák őt követik. Majd az ige konkretizálja azt a férfit, akire

mindenki felnézett a táborban, Ahitófel. Úgy volt elkönnyelve, mint aki fontos és nélkülözhetetlen személy a győzelemhez. Vele volt, mellette állt, őt követte. Milyen fontos, hogy a csatában megnyerjük a legalkalmasabbakat. Attól, hogy emberileg nézve mindenki Absolonnal van, az nem jelent mindenkit. Az ember nem minden. Istennél minden lehetséges.

16-19. vers

Jó példa erre az arki Húsaj beszélgetése Dáviddal. Húsaj csak Dávid parancsait teljesíti és Absolon közelébe férkőzik: „Dávid ezt mondta neki: *„Ha velem tartasz, csak terhemre leszel, de ha visszatérsz a városba, és ezt mondod Absolonnak: Én a te szolgád leszek, ó, király! Azelőtt apád szolgája voltam, de mostantól fogva a te szolgád vagyok – akkor meg tudod hiúsítani Ahitófel tanácsát (II Sám 15,33b-34).”* A felkiáltás: „Éljen a király!” a legbeszédesebb. Vajon melyik, amelyik elmenekült Jeruzsálemből vagy amelyik megérkezett a fővárosba? Nincs személyhez kötve az éljenzés. Sem Dávid, sem Absolon neve nem hangozik el, így Húsaj nem vét sem egyik, sem másik ellen. Absolon nem is tud benne megbízni és ezt két argumentummal alá is támasztja. Először is, ha Dávid barátja, miért nem követte őt a száműzetésbe, a másik pedig, hát csak eddig tartott a nagy Dávid iránti hűség? Vajon ebben a két megjegyzésben benne van a bizalom és a hűség az ő személye iránta is? Minden bizonyosan igen. Talpig nehéz hűségben kiállni Isten választottja mellett. Ott lenni a közelében, mellette maradni, vele menni a harcba, őt követni. Nehéz a hűség. Hűségünk az országhoz, a királyhoz, a választottakhoz, akiknek Isten nagyobb felelősséget adott. Talpig nehéz hűségben a társunk mellett. Talpig nehéz hűségben a gyermekeink mellett. Talpig nehéz hűségben a barátunk mellett. Kell egy barát, kell egy barát, aki mindig és mindenben támogat. Absolon kéri, hogy a barátság nem az árulás árán köttetik. Absolon kéri, hogy a barátság nem a másik kárára köttetik. Absolon kéri, hogy a barátság nem valaki ellen irányuló szövetség. A barátság így nem szilárdul meg. A barátság... Vizsgáljuk meg ma személyes életünkben saját éljenzésüket barátaink, királyaink, társaink életében. Mi van a színpalán mögött? Mi van a mögött, ahová csak a király és csak a barát lát? Mi van a mögött, ami nem lehet érdek, szándék, teher, nyomtaték, parancs. Egyszerűen a barátság vagy van vagy nincs. A barátság testvériség érzése mélyebb gyökerű. Húsaj épp ezért egy nagy dolgot említ az eddigi Izraeli királyok életéből, ami sajnós Absolonnak nem adatott meg. Mind a kettő, Saul és Dávid Isten által választott és a nép által megerősített királyok. Itt egy kicsit hízeleg Absolonnak, és ezzel indokolja Dávidtól való elfordulását és Absolonhoz való csatlakozását.

Őszinte ez a megnyilvánulás? Igaz ez a kijelentés? Lehet erre kapcsolatot és barátságot alapozni? Hazugságra, hízélgésre, kegyeinek a megnyerésére lehet építeni kapcsolatot, társas viszonyt és barátságot? Húsaj kijelenti, Absolon arca előtt akar élni. Nyíltan kijelenti, de mennyire lesz ez tiszta viszony? A másik

megnyilvánulás ehhez hasonló: Ahogyan apádat szolgáltam, úgy foglak téged is. A lojalitás. Két különböző emberről van szó, és mind a kettőhöz lojális tud lenni és maradni. Ahogyan..., úgy... Mindenre képes vagyok. Mindenre hajlandó vagyok. Használj, értékesítsd tudásom... Itt vagyok. Rendelkezz velem. Barátod, családtagod, országod szolgálja, életed napszámosa leszek. Mától kezdve téged szolgállok. Elég ez az igaz és hűséges szolgálathoz? Húsajjal egy szép nagy trójai faló érkezhethet az eddig biztonságos királyi udvarba, mert nem lehet teljesen megbízni abban a „barátban”, abban „az alattvalóban”, aki minden áron köpönyegforgató, kabátot vált, és képes odáig eljutni, hogy „éljenzésével” felhívja magára a figyelmet és elvonja mind arról, amit a királynak valóban meg kell tenni.

20-23. vers

Absolon gyorsan elsajátítja a királyi életmódot. Többes számban beszél önmagáról és udvaráról. A királyi többes valóban őszinte, tisztalelkű és tisztaszívű társakat jelent? Elsajátítani a királyi életmódot nem könnyű, de megtartani annál nehezebb. Ki a király? Hányan kérdezték már. A napkirályok életritmus, az öltözet, a dicsőség, az előttük való meghajlás és hajlongás, sokaknak imponáló. De elég az uralkodáshoz? A királyi tanácsalanság e kérdésben összpontosul: „mit tegyünk?” Ahitófel tanácsa egyértelmű. Meg kell kaparítani azt, ami a Dávidé. Azt a helyet kell magáévá tenni, ahol Dávid szívét osztotta szét. A háremének a teljes megszerzése egyik bizonyítéka annak, hogy Absolon győzött Dávid felett. Dávid másodfeleségei Absolonnal hálnak. Nem újdonság, ez Nátán próféciájának a beteljesülése: *„Ezt mondja az Úr: A tulajdon házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára elveszem, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálni. Te ugyan titokban cselekedtél, én azonban egész Izráel előtt, napvilágnál cselekszem meg ezt (IISám 12,11-12)!”* Bizony ez fényes nappal mindenki szeme láttára. A háztetőn történt, abban a hőségben, abban a sátorban, ahol ezt egykor Dávid is művelte. Ez az, amikor így tudja a gyermek nyíltan bizonyítani apja irányába, hogy nem ismeri el hatalmát. Leigázni, megszerezni, elfoglalni, bekebelezni ez jelenti a teljes elkülönülést. És kezdi ezt a gyengébbik nem megszerzésével. Absolon ezzel jelezte apjának, hogy nem ismeri el királyi hatalmát. Absolon elfoglalta a másodfeleségek életében az első helyet. Ő lett a király. Ahogyan egykori dékánunk mondta: „akkor még rend volt!” Mondhatnánk, milyen szánalmas tett. Nem várost, nem országrészt, nem királyi ékszekereket, hanem az apja ékességét igazta le. A legteljesebb gúny és kacaj színhelye a másodfeleségek ágya. Apám ágyasháza. Édesapám szemérme. A legtökéletesebb tanács Ahitófel részéről. Megdönteni Dávid férfiasságának a hatalmát. Ahitófel tanácsát sokra értékelték. Dávid és Absolon tudták, mintha Isten szólna általa. Mintha az Urat kérdezték volna meg. Orákulum, jövődőlés volt a tanácsa. Mindig fontos, hogy mi az uralkodó első lépése. A jól bevált tanácsadó értékes.

Csodálatos Tanácsos Jézus Krisztus. Az Ő ajkáról ma is Isten szava szól. A mi tanácsosunk nem lehet más, csak Ő, akik tovább, és tovább emel bennünket a szolgálatban. Többre és nagyobbra hív el. Ő nem földi királyságot épített általunk, az Ő vérén szerzett országának vagyunk a szolgálói.

Közének: 439. dicséret: 7. verse: „Hát lelkem, tégy vallást...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Rómaikhoz írott levele 2,11-16

„Mert Isten nem személyválogató. Akik ugyanis a törvény ismerete nélkül vétkeztek, a törvény nélkül vesznek majd el, és akik a törvény ismeretében vétkeztek, azokat a törvény alapján sújtja majd az ítélet. Hiszen nem a törvény hallgatói igazak Isten előtt, hanem a törvény megtartói fognak megigazíttatni. Mert amikor a törvényt nem ismerő népek természetükből fakadóan cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ezek a törvény nélküliek önmagukban hordozzák a törvényt. Ezzel azt bizonyítják, hogy a törvény cselekedete a szívükbe van írva, bizonyossága ennek lelkiismeretük és gondolataik, melyek hol vádolják, hol felmentik őket azon a napon, amelyen megítéli Isten az emberek titkait az én evangéliumom szerint Krisztus Jézus által.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

11-13.vers

Pál apostol nyíltan beszél arról, hogy az akkor ismert világ vallási szempontból két részre volt osztva. A zsidókat Isten elkülönítette a többiektől, a pogányok pedig alkották a másik részt. Az apostol arra figyelmeztet, hogy ez az elkülönülés azonban nem állja útját Istennek, hogy mindenkit megítéljen. Isten nem személyválogató, ez azt jelenti, hogy amin az ember fennakad, például származás, haza, méltóság, gazdagság, Isten előtt semmi. A „személy” szót a Szentírás minden olyan külső dologra használja, aminek az emberek valami értéket vagy tiszteletet szoktak tulajdonítani. A „válogatás” szó a nemzet és nemzet közötti választás és különböztetés helyett szerepel. Az Urat a szív tisztasága és a belső ártatlansága érdekli. Nem megkülönböztet, hanem egy ítélőszék elé testál. Ezzel kizár minden kibúvót a pogányok előtt, akik azt mondják, én erről nem tudtam, de megfélemezi a zsidókat is, akik a törvényre utalva csak dicsekszenek. Isten nem személyválogató. Ez a kettős kegyelembefogadás ajándéka. Ez dupla vagy semmi áldása. Ugyanis Ő, Aki a semmiből tett valakivé, és a másik az újjászületés után sem hagy el, hanem elhalmoz ajándékaival. Ebben az egy mondatban Pál apostol Istenhez emeli a teljes világot, és itt látszik igazán, hogy Isten Jézus Krisztusban az egész világot szereti, nem pedig válogat, személyeket, egyéneket, népeket, törzseket emel ki, és ragad meg. Az ő képmására teremtett ember számára nagyon fontos. Mindenki fontos az Úrnak. Nincs személyválogatás. A pogányoknak nem volt Mózesuk és nem voltak prófétáik, hogy meghallják az Úr törvényeinek a magyarázatát. Nem volt kit

hallgatniuk, de ez nem akadályozza annak, hogy Isten ne tudná megítélni őket. Nem kell ahhoz a törvénykönyvet ismerni, hogy vétkezzünk ellene. A törvény nem ismerete nem jogosít fel arra, hogy felmentés nyerjek az ítélet alól. Ahhoz, hogy nem ismerem a törvényeket, még vétkezhetek ellenük. A tudatlanság nem lehet ürügy. A nem ismeret nem lehet indok, hogy megszabaduljak. Isten ítélete azok életében is érvényesül, akik helytelen szánalomból azt mondják, hagyjátok őt, mert semmiről sem tudott. Isten előtt ez nem állja meg a helyét. Mindennek következménye van. Mindenki jogos ítélet alá esik. Mindenki vétkezett. Akik a törvény alatt vétkeztek, azokra nagyobb ítélet vár. A mély verem, a tévelygés, a törvény ismerete nagyobb ítéletet von maga után: „Átkozott, aki nem tartja meg ennek a törvénynek az ígét, és nem teljesíti azokat! Az egész nép mondja rá: Ámen (VMóz 27,26)!” Rosszabb helyzet vár tehát a zsidókra, mert már a tulajdon törvényben benne van az ő személyes kárhozhatóságuk. Hallgatni az Úr törvényeit épp ezért kevés. Pál apostol megcáfol minden farizeust, aki azzal büszkélkedik, dicsekszik, hogy a pusztán ismeret elég a törvény betartásához. Hallani és érteni, de nem cselekedni vétek. Mennyire nyilvánvaló ez: „Most pedig, Izrael, hallgass azokra a rendelkezésekre és törvényekre, amelyekre megtanítalak benneteket, és teljesítsétek azokat, hogy élhessétek, és bemenve birtokba vehessétek azt a földet, amelyet atyáitok Istene, az Úr ad nektek (VMóz 4,1).” Az élet velejárója azoknak a rendelkezéseknek és törvényeknek a teljesítése, amelyeket maga Isten tanít Izraelnek. Ha a zsidók áthágnak, megszegik a törvényt, akkor a tökéletes igazság ellen vétnek. De mivel nincs egy igaz ember sem, nem tudjuk a törvényt tökéletesen betölteni. A cselekedetek nem elegendőek. Jézus nem hiába azért jött, hogy a törvényt betöltse. Nem eltörölte, hanem betöltötte. Eleget tehetünk-e mi magunk? Nem, mi nem. Nekünk Közbenjárót, Szabadítót kell keresnünk, hogy életünk megszabaduljon a bűn átkától. Nem tudunk eleget tenni. Messiásra, Megváltóra, életünk Szabadítójára Jézusra van szükség.

14-16.vers

Pál apostol a rómaiak számára bizonyítja, hogy a pogányoknak is van törvényük. Létezik az igazságnak olyan szabálya, amit a pogányok önmagukra vonatkoztatnak. Van arany szabály a pogányok életében is. Vannak életszabályok a pogányok életében is. Szinte bele van természetüknél fogva vésve a lelkükbe.

Ők is tudják, hogy még ha nélkülözik is Mózes törvényét, hogy mi a helyes és méltányos. Hiszen egyébként nem is tudnának különbséget tenni a bűn és erény között. Jó példa erre Albert Schweitzer esete, hogy amikor felépítette az iskolát Lambaréban akkor mindenki a környezetében megköszönte neki és elküldte oda tanulni gyermekét, de más volt a helyzet a kórházzal, ott már szembesültek azzal, hogy bizony a halál és az élet nincs az orvos kezében. Csak enyhítheti a fájdalmat, a teljes gyógyulást Isten adja. Sokan a kórház közelébe se voltak hajlandók menni. Idő kellett ahhoz, hogy megértsék az orvos nem sámán, nem mindenható, nem tud

mindenkin segíteni és a kórház nem mindenki számára a gyógyulás helye. Milyen érdekes két intézmény, de mire a pogányok megértették, hogy mind a kettő a javukat szolgálja, idő telt el. Az orvos nem orvgyilkos, de nem mindenkin tud segíteni. Az igazság természetes fénye világított a pogányok előtt, de mégis a pogányok világossága Jézus Krisztus, Akit Isten váltságul adott ebbe a világba. Önmaguknak törvényük. Önmaguk látják és alkalmazzák a dolgokat. Önmaguk. A törvény és az ítélőképesség be van írva a szívükbe. A méltányos és a méltatlan. A tisztességes és gyalázatos dolgok. Az igaz és a hamis. Be van vésve az akaratukba, hogy lássák és tudják, mi a jó, mi a tisztességes és mi a helyes. A pogány is vallást alapít, mert tiszteli Istent a maga módján. A pogány is tudja, hogy a ne ölj és a ne lopj bűn. A szívbe írt törvény az értelmes szívet feltételezi. Az intellektus helye, ahol minden eldőlt, ezt megtehetem és ezt nem. A szív az a közeg, ahol dönt a pogány. Nem érzélem, hanem értelem központja. Így az elképzelt Isten mindegy, hogy milyen alakot ölt, mégis félem és tisztelem. A lopás, a házasságtörés, a hazugság elleni küzdelem olyan kritériumok, amik alapját képezik az együttélésnek. Persze hogy nem feltételezzük, hogy ismerik az egész törvényt, de annak szelete és azok betartása elevenen él bennük. A törvény magjai ott vannak a szívben, ahol nincs restség és balgatólag viselkedés (lásd Lk 24,25) Ami bűn, azt nem szabad még kívánniuk sem. A jó lelkiismeret olyan mint a legtágasabb színtér mindenre kiterjed a figyelme, de a rossz legismeret olyan mint a hóhér, mint a kegyetlen fúria, ami mindenben felháborodik, de semmit sem old. Gondolatok, amellyel magunkat védjük, és gondolatok, amelyek bennünket vádolnak bűneink miatt. Amit helyes tettünk, azokért megveregetjük a vállunkat, amikre pedig nem vagyunk büszkék, azok vádolnak bennünket. Az Úr napján ezek nyilvánvalók lesznek mindenki előtt, de nem először, hanem csak utójára. Isten épp ezért megítéli a szívünk titkait. Mindnyájunknak vannak titkai. Eljön az Úr, még ma evangéliumot tolmácsol. Minden titkot Isten a Jézusban megjelent örömhírnék a fényében fog vizsgálni. Isten szerzői joga mind e mai napig az evangélium. Ő bocsátotta ki. Engedte ki a szelencéből a legnagyobb hírt: Életünk megjobbítását. Élők és holtak, engedetlenek és engedelmesek, titkolózók és titoktartók, mindnyájan az evangélium alatt élünk. Nem a törvény rabszolgái vagyunk, hanem az evangéliumé. Jézus Krisztus által. Amit Pál apostol mércévé tett, az megragadta Őt és használta egészen haláláig. Jézus Krisztus által.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon (ApCsel 4,33).” Ámen.

Ének: 136. zsoltár: „Dícsérjétek az Urat...”